

Parochieblad H.Andreasparochie te Weurt

1991 (Jaargang 28)

Lieve mensen,

Eerst een woord van hartelijke dank voor alle goede wensen die ik rond Kerstmis en Oud en Nieuw in welke vorm ook mocht ontvangen. Oprechte dank daarvoor want het heeft me goed gedaan.

Zo ook van mijn kant deze wens: een Zalig Nieuwjaar! Ik kies voor die formulering omdat ik daarin iets alomvattends hoor: dat het heel de mens goed mag gaan, ieder volgens zijn of haar weg.

Even een terugblik. In 1990 hebben we 30 doopsels gehad: één volwassene, de overige zijn kinderen van 0 tot 6 jaar. Daaronder ook enkele dopelingen van buiten onze parochiegrenzen, omdat mensen zich met ons verbonden voelen. Vanaf heden dopen wij dus, zoals eerder bericht, iedere tweede en vierde zondag van de maand (behoudens een enkele afspraak die reeds lang geleden werd gemaakt).

16 Kinderen deden hun Eerste Communie en ook 16 jongeren ontvingen het Vormsel. Wij zijn nog op zoek naar een goede catechese die een brug kan slaan tussen de verschillende hoogtepunten in het leven van jonge mensen. Daarvoor is nodig goed materiaal en een extra groep medewerkers. Wij zijn op zoek, maar als u al ideeën hebt, kom er mee voor de dag. Wel is er drie jaar geleden een Jeugdpastoraat van start gegaan dat langzamerhand wat vorm begint te krijgen. Jongeren die het Vormsel hebben ontvangen kunnen dus verder gaan via dit Jeugdpastoraat.

Hoeveel mensen doen er met ons mee in onze bijeenkomsten in de kerk? Dat aantal is sterk wisselend per weekeinde en per gelegenheid. Op beide Kerstdagen tezamen zijn er ongeveer 2200 geweest. In de Goede Week plus Pasen komen er veel minder, misschien de helft. Zelfs in 'gewone' weekends is de opkomst verschillend: de misintenties blijken hier van invloed, het feit of er een koor aanwezig is, maar ook nog andere factoren die wij niet kennen. Het aantal varieert van 250 tot 350.

De betrokkenheid bij Gezinsvieringen en Jongerenvieringen is weer groter: dan is er een ander soort liturgie, een meer informele sfeer en dus ook een andere taal. Deze vormen van liturgie blijken een groot goed te zijn; het is dan ook de moeite waard om dit verder te ontwikkelen.

De band met een kerk is bij zeer velen anders geworden. Als ze er een band mee willen, bepalen ze zelf ook de mate waarin. Veel mensen voelen geen verplichting meer wekelijks mee te doen in een of andere Viering, hebben ook (nog?) niet de behoefte dat te doen. God is op zoek naar mensen. Als een minnaar... En waar je bereikbaar bent voor God, daar ontstaat een relatie. Een relatie waarin je ongelooflijk kunt opleven. En ook die relatie vraagt aandacht: tijd, hart. Zoals elke relatie. En vandaar uit ontstaat er omgang met God: bidden... En dezelfde God kan je oproepen om met anderen op weg te gaan, opdat niemand verloren zou lopen... opdat niemand in het donker of in eenzaamheid verdwaalt, opdat ook onze kinderen kunnen vinden wat ik, wat jij gevonden hebt.

Daar groeit gemeenschap, daar ontstaat iets nieuws. Tegen die achtergrond zie ik ons naar-de-kerk-gaan in bijeenkomsten waar even niets hoeft, waar de spanningen van het dagelijks leven van ons af mogen glijden om daarna des te beter verder te kunnen.

En tegen diezelfde achtergrond zie ik ook 'parochie'.

Omdat God zo in mensen werkt, ben ik hoopvol gestemd.

W. van Midden s.m. (2 januari 1991)

Beste Leo,

Heb jij het ook gelezen? Over Irak? Engelsen bouwden de raketsilo's. Duitsers de bomvrije verblijven van de dictator, Fransen leverden de raket, Russen de straaljagers en de tanks, weer anderen de elektronica, en nog weer anderen de kleinere wapens....

Ze hebben er allemaal goed geld aan verdiend, denk ik.

En nu verdienen ze weer geld aan het bestrijden van de door hen geleverde wapens en aan het kraken van de door hen gebouwde bunkers.

Een verbijsterend bizarre wereld...

En kinderen van hun eigen volk vallen ten offer aan diezelfde wapens. En dat kost dan (naar men zegt) één miljard per dag...

Per dag!

Is dat niet ontzettend grotesk?

Om te schreien, eindeloos te schreien.

Zoals bij elk soldatenkerkhof...

Maakt zo'n confrontatie met de waanzin het verlangen naar de waarheid niet des te groter? Het zien van die blinde waanzin moet God bewogen hebben om mens te worden...

Wij mensen – aan onszelf overgelaten – zouden vastlopen. Maar nu: wie het zien kan, weet nu dat er iets is vrijgemaakt in ons, het beste dat we zijn en hebben.

Neen, geen mens hoeft te wanhopen. Voor ieder die het zien kan, is er nu al een andere weg.

Het gaat erom dat wij die gaan, consequent.

Ook al zouden anderen het anders doen.

Je broer (W.v.M., 26 januari 1991)

Janus

verstond de kunst om met volle overgave Carnaval te vieren. Hij was dan ook beroemd in Oeteldonk. En bij zijn begrafenis zat die grote Sint Jan dan ook helemaal vol.

Maar Janus was niet om aan te zien. Hij had een afstotelijk gezicht zodat iedereen hem nakeek. Hij had dan ook nooit werk kunnen vinden. En ook geen vrouw.

Eens was hij gered uit een brand. Maar zijn gezicht was toen zo gewond dat de dokters niets anders konden doen dan proberen om alles bij elkaar te houden. Dat was wel gelukt, maar vraag niet hoe.

Sindsdien liep hij voor gek. Ook in de Carnaval, omhangen met alle medailles die hij ooit had kunnen krijgen. Janus droeg dan ook nooit een masker, tijdens de Carnaval niet en daarna ook niet.

Dat was het ontroerende aan Janus: hij was gewoon die hij was. Van zichzelf mocht hij zijn zoals hij was. Hij had wel heel wat te verbergen: een afschuwelijk misvormd gezicht. Maar hij had het geaccepteerd. En wie het niet wilde zien, moest maar de andere kant opkijken. Hij was zo ver, dat hij wist dat er niets hóefde: hij was zó goed genoeg.

Zo had hij zich tegenover zijn medemensen een vrijheid verworven, een innerlijke vrijheid die hem als het ware onkwetsbaar maakte. Als het ware: want ik weet niet of hij in zijn hart....

Hij hoorde eigenlijk tot de vrijgemaakten.

En zo heeft hij tenslotte voor onze Heer gestaan. En daar heeft hij gezien en gevoeld wat hij allang wist: dat hij volledig acceptabel was. Hij moet geglunderd hebben tot in zijn ziel.

W.v.M. (9 februari 1991)

‘Als je het spoor niet bijster wilt raken’, zei hij,

‘dan moet je er toch iets aan doen’.

Hij had bijna een mensenleven lang in de Stille Zuidzee gewerkt. Op een groep eilanden die in de politiek en ook in de economie geen enkele rol spelen. Maar waar wel mensen wonen. Tussen hen was hij oud geworden.

Nu was zijn vakantie bijna voorbij en stond hij op he punt weer terug te gaan.

‘Jullie hier in het Westen hebben het zó druk... Jullie kijken zó serieus... Waarvoor leven jullie eigenlijk?’

Hij stak een sigaret op. Ja, hij rookte veel.

Ik keek hem aan en wachtte. Toen zei hij: ‘Weet je, er zijn hier veel mensen die zich inzetten voor hun parochie. Meer dan ooit tevoren. Dat is prachtig. Maar ieder van jullie zou elke dag een ‘stille tijd’ moeten nemen... Even tijd voor echt geestelijke lectuur, voor een stukje Bijbel, tijd om een kaars aan te steken, vooral om even stil te zijn voor God... Dat, juist dat zoeken jullie kinderen: mensen die eerlijk voor God staan. En daar in alle eenvoud ook voor uitkomen...’

Hij is toen inderdaad vertrokken. Niet zo heel lang daarna kregen wij bericht dat hij was gestorven. Zijn graf is in Sydney. Hij is bij God in alle eenvoud.

W.v.M. (23 februari 1991)

‘Hou je van mij’, vroeg hij.

‘Ja’, zei ze.

‘Kun je dat bewijzen?’

‘Ja’, zei ze, ‘kijk me maar eens aan’.

En hij draaide haar zijn gezicht toe en keek haar aan.

‘Dat is nu 25 jaar geleden’, vertelde hij. ‘Toen, op dat moment, wist ik zeker dat ze van me hield. Zonder ‘bewijs’. Mijn zekerheid was veel sterker dan zo’n ‘bewijs’. Nu we zoveel jaar verder zijn, is het nog precies zo. We kibbelen wel en er zijn misverstanden. Soms is er één kwaad en moet eerst afkoelen. Maar we zijn alleen maar zekerder van elkaar geworden. Ik word er gewoon gaaf van dat zij bij me is’.

Rond een zilveren jubileum heb ik dat eens gehoord.

Waarom vragen wij steeds weer om 'bewijzen' als het om geloof gaat? Waarom laten we ons daar zo gauw van ons stuk brengen als anderen lachen om wat zij flauwe kul noemen? Waarom schrik ik daar wel van: van misverstanden en gekibbel en menselijkheden, terwijl ik weet dat die erbij horen?

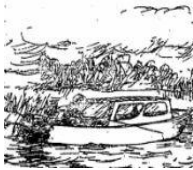
'Kijk me eens aan', zei ze. Daarna was er een zekerheid die kille bewijzen overstijgt.

Waarom ga ik ook niet zo om met Degene voor Wie wij het woord God gebruiken? Ik kan dat toch ook tot mij toelaten wat er dán tot mij komt..., wat mij gaaf maakt...

En daarna een zekerheid verkrijgen die kille bewijzen overtreft...

W.v.M. (2 maart 1991)

Bij het Grindgat...

Laatst op een zaterdag kwam ik hem weer tegen: een felle kleine man die zo maar zei wat hij dacht.

'Hoe is het met jullie?' vroeg hij.

'Best, heel best', zei ik.

'Best? Noem jij dat best? Die van jullie zijn toch allemaal bang? Bang om voor hun geloof uit te komen, bang om openlijk te bidden, bang om ronduit te zeggen dat ze bij een kerk willen horen... Ze hebben zich onzeker laten maken door wat ze horen of lezen...'

Op dat moment vond ik hem een heidense zwartkijker. Een ongelovige.

'Jongen, waarom zie jij niet hoeveel mensen zich gratis inzetten? Waarom zie jij niet hoeveel mensen er hun vrije tijd in steken, openlijk, steeds weer? Waarom zie jij niet op hoeveel mensen wij kunnen bouwen? En hoeveel mensen eerlijk zoeken...? Ja, eerlijk... En wat kan een mens meer doen?

Dit zijn dezelfde soort mensen met wie onze Heer begonnen is. Hem waren ze niet te min, zoals jij'.

'Maar ik heb die kerk toch anders gekend: elke week een volle bak en overal een pastoor met één of meer kapelaans...'

'Jouw verwachtingen zijn veel te menselijk, te aards. Jouw maatstaven zijn van hier, niet van boven. Bij alle tekorten die ik zie bij mezelf en bij anderen, hoor ik onze vroegere bisschop zeggen: Wij krijgen meer van de mensen dan wij hen geven. En hij heeft volkomen gelijk.

W.v.M. (9 maart 1991)

Ik vond het raar....

Van mijn moeder moesten wij als jongens éénmaal per jaar een palmtakje meenemen naar de kerk. Ze knipte die uit een buxusstruik bij ons in de tuin. Die struik had ze zelf geplant om op Palmzondag altijd palmtakjes te hebben.

Maar dat wij zo'n takje in de hand moesten houden in de kerk....dat vonden we maf. En als we erover mopperden, zei moeder: 'Je schaamt je zeker voor je geloof...' Dus, daar stonden we dan, ieder met ons takje. We keken rond. Gelukkig, ze deden het allemaal...

Als wij er mee thuis kwamen, stak moeder een takje achter elk kruisbeeld. En één legde zij in de kast om er wijwater mee te kunnen besprenkelen.

Dat is 50 jaar geleden.

Aanstaande zondag zijn er weer palmtakjes in de kerk. En veel mensen nemen ze weer mee naar huis. Nu begrijp ik dat daar meer achter steekt.

Indertijd in Jeruzalem hadden de mensen palmtakken in de hand als teken van instemming met Jezus.

Nu in 1991 heeft het palmtakje achter het kruis op mijn kamer nog dezelfde betekenis... Tekenen wie ik achterna wil. Tekenen ook – als het er op aankomt – aan wiens kant ik wil staan.

Dat takje is dan een simpel soort antwoord op een je-aangesproken-weten. En dat antwoord.... : dat kan niet anders zijn. Het teken zou natuurlijk kunnen veranderen. Maar het antwoord... : neen, dat kan niet anders worden.

W.v.M. (23 maart 1991)

Tien jaar Brazilië....

Je zag het niet aan haar. Er was geen rimpeltje bij gekomen. Haar haren waren wel wat grijs geworden, maar ze straalde bijna van vitaliteit. Echt een pracht mens... met een stukje eeuwige jeugd.

Op deze milde lentedag – die je op kousenvoeten moet beleven – zat zij ook aan de Waalkade.

Ik vroeg haar een paar verschillen op te noemen tussen hier en Brazilië.

'Jullie hier..., jullie dénken zo veel. Jullie redeneren alles stuk. Jullie bedenken het ene 'ja-maar' na het andere... De sprong naar de ander, naar de Ander..., de overgave aan mens en ding: het moet allemaal eerst overdacht worden. En dus kom je er niet toe.

Als ik tegen jou zeg: Ik houd van jou, beginnen bij jou eerst die grijze cellen te kraken... In plaats van eens écht te horen wat ik zeg. In plaats van tot je door te laten dringen hoe heerlijk het is als iemand je zoiets vertelt. Bij jullie moeten eerst die saaie hersens aan het werk. Ondertussen gaat het leven aan je voorbij. Daarom hebben jullie zo'n moeite met geloven. Een stel lieve zielenpoten zijn jullie.

En soms zijn jullie ook knurven. Ik hoor mensen nogal eens zeggen dat geloof en kerk en bidden en Bijbel allemaal flauwe kul zijn, onzin is... Hoe komen ze er bij? Dat zijn van die oppervlakkige kreten waar anderen nog met beide voeten intrappen ook...

Ze komen er nog wel eens achter, hoor. Ze weten niet eens waarover ze praten. Laat jij je zo de mooiste dingen afpakken, dingen die een mens echt gelukkig maken...?

Ooit zullen jullie er achter komen. Maar ondertussen mis je zoveel... Ik ga terug naar mijn mensen in Brazilië. Totdat jullie het ook dóór krijgen...

W.v.M. (13 april 1991)

Vissertje aan de Kolk....

Waar ben je gebleven? Ik heb je nooit meer gezien. Je zat toen op dat walletje tussen de wilgen. Een stille prachtige zomermorgen.

Het water kringelde van leven, beestjes die over het water skieden, opspringende vissen die ons uitlachten.

Jij, jij was de rust zelf. En toen we daar zo zaten, zei jij iets dat me nog

bezighoudt.

Je zei dat je medelijden voelde met veel mensen: wij maakten ons zo druk over onze auto, over wat anderen van ons denken... Of dat we ons zelfs nergens nog druk over maakten, alles maar op zijn beloop lieten.

Ik geloof dat de mensen je eerlijk aan je hart gingen om hun blindheid, om een soort kille angst ook.

En toen begon je over ons hart, over de honger van ons hart, honger naar een je-bemind-weten, honger naar liefde.

En in onze blindheid stoppen we ons hart vol met allerlei dingen die onze honger niet kunnen stillen.

Terwijl, zei jij, het antwoord voor ons hart er toch wel is. Een écht antwoord, zei jij, een levend antwoord.

Je hebt me geraakt. Waar ben je gebleven?

W.v.M. (27 april 1991)

Het Tv-journaal... en wij

Wordt u er soms ook zo moedeloos van?

Krijgt u ook wel eens: wat kan ik er aan doen?

Misschien geeft het Anti-journaal u weer wat moed en hoop omdat u ontdekt dat er tóch, in kleine kring, iets aan gedaan kan worden.

Geen mensen redden uit overstromingsgebieden... wél mensen die het niet meer zien zitten, de hand reiken zodat ze er weer bovenop kunnen komen.

Geen honger stillen in de landen waar hongersnood heerst ... wél bijspringen als er in een gezin de vader of moeder tijdelijk uitvalt.

Geen vrede sluiten tussen oorlogvoerende naties ... wél rondom je proberen iedereen het gevoel te geven dat hij/zij met zijn/haar eigen inbreng waardevol is voor anderen.

Geen gevangenen verlossen in verre landen ... wél mensen los maken van hun eigen misère en oog laten krijgen voor het positieve in hun eigen leven en in dat van anderen.

Misschien kijkt u door dit ANTI-JOURNAAL met andere ogen naar uw Tv-journaal!

W.v.M. (1 juni 1991)

Eresaluut aan de C.P.N.

De Communistische Partij Nederland heeft zichzelf opgeheven. Het schijnt dat ze niet meer nodig zijn, die Communisten.

Met hen verdwijnt een groep markante mensen. Jammer. Ja, eerlijk jammer.

Velen van hen hebben de nazi's getrotseerd. Hebben onkreukbaar folteringen doorstaan. Anderen hebben hun leven gegeven voor wat hen heilig was.

Van hen ging een prikkel uit, een gezonde uitdaging. Ze waren duidelijk, durfden hun nek uit te steken. Voor menig kleine man zijn zij een bemoediging geweest. Diep respect voor deze mannen en vrouwen!

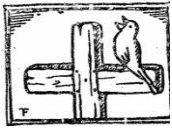
Velen waren geen saloncommunisten, maar consequente idealisten, consequent tot het uiterste. Zij hadden de moed om op grond van hun overtuiging tegen heersende opvattingen in te gaan. De moed om anders te zijn. De moed om kleur te bekennen. Zij hadden de moed om openlijk tot een niet-gewaardeerde minderheidsgroep te behoren. Zij schaamden zich niet Communist te zijn. Integendeel: zij waren er trots op.

Hun houding heeft mij te denken: over mijzelf, over mijn geloofsgenoten. Wij zijn nog niet gegrepen. Velen zijn in de verdediging gegaan. Om niet te zeggen in de verontschuldiging: 'sorry, dat ik (nog) met de kerk meedoe...'

Anderen beginnen te ontwaken, gaan beseffen wat zij gevonden hebben: opstanding, verrijzenis in de volste zin van het woord, nieuw leven vinden en nieuw leven geven. Want dat is er: nieuw leven. Nog vaak verborgen in schamelheid, maar het is er, onstuitbaar, met een vrede en vreugde die niet van hier is.

W.v.M. (22 juni 1991)

In Nijmegen....

op de Doddendaal staat een kleine kapel. Sommigen vinden daar iets omdat ze daar een mens tegenkomen die niet gebogen heeft voor geweld: Titus Brandsma.

Op die plek is hij door de nazi's gearresteerd. In 1942. Binnen een half jaar hadden ze hem dood. In Dachau. Hij was één van de – helaas – velen.

Wat is het bijzondere aan deze man (en veel van zijn lotgenoten)?

- trouw zijn aan je diepste zelf; ook al staat er uiteindelijk de doodstraf op.
- doen wat je meent te moeten doen en je daar niet van af laten brengen, door niemand.
- niet handelen uit fanatisme, want dat is innerlijke dwang, maar uit overtuiging, uit vrije overtuiging.
- niet meehuilen met de wolven in het bos, niet jezelf stiekempjes aanpassen uit lafheid.
- niet zeggen: daar heb ik niets mee te maken.
- niet de smoes van 'binnenlandse aangelegenheden' tevoorschijn halen als mensen onderdrukt worden.

Als ik mij christen wil noemen en als ik dan ook weet wat ik zeg, plaatst deze man mij wel voor vragen:

- vragen over vrome woorden én de praktijk van het evangelie
- vragen over in hoe ver ik trouw ben aan wat mij zagezegd heilig is én waar ik begin te schipperen.
- vragen over mijn neiging om mij aan te passen uit angst er anders niet bij te horen (waarbij dan wel overigens?)

Het doet mij goed zo'n mens tegen te komen.

W.v.M. (27 juli 1991)

Ik neem het niet langer....

om mij zo maar voor gek te laten verklaren. Want er zijn er die mij voor gek verklaren omdat ik gelovige wil zijn. Die mij half zacht noemen omdat ik een zogenaamd kerkmens wil zijn.

Inderdaad: ik ga naar de kerk, bewust. En vrij! En ik ben ook nog bereid om vóór in de kerk te gaan staan. Zelfs meerdere keren per dag als mensen daarom vragen.
En als mensen oprecht menen andere wegen te moeten gaan, alle respect.
En als anderen geen begrip voor mij kunnen hebben, in orde.
En als nog anderen het persoonlijk onzin vinden, ook in orde.
Maar dat er mensen bestaan die mijn medegelovigen uitlachen omdat zij gelovig willen zijn, die onze kinderen bespotten omdat zij meedoen in de kerk...

Dat mannen turbo moeten zijn, snel en zogenaamd sportief..., dat zij potentie moeten hebben.... Wat is dat voor raar verhaal? Wat is dat voor 'moeten'? Dat 'mannen' dus niet met goed fatsoen aan een kerkelijke viering kunnen meedoen...? En als ze soms noodgedwongen tóch aanwezig moeten zijn, zitten ze zielig te schutteren...

Wat laten wij ons toch allemaal aanpraten!
En wat laten we ons in godsnaam afpakken?
En wat doen wij onze kinderen dan tekort als wij met valse schaamte niet voor ons (beetje) geloof durven uit te komen!
Wie heeft ons toch zo ver gekregen?

Dat wij vaak op zoek zijn, meer dan vroeger, dat siert ons. Maar dat wij zouden wijken voor zulke verhalen, voor zulke kletsverhalen....?
Dan pas zou ik mij schamen.
W.v.M. (10 augustus 1991)

Acht jaar....

Op 1 september ben ik 8 jaar in Weurt. Een fijne tijd is dat geweest, ook al besef ik dat ik soms mensen ongewild pijn heb gedaan. Ik kijk terug op vreugde en verdriet, op falen van mijn kant en vooral op een sterker geworden hoop die mij gaande houdt...

Vreugde beleef ik aan de kinderen. Aan het uitgezuiverde geloof van ouderen... Aan het oprecht zoeken door mensen van alle leeftijden. Vreugde beleef ik vaak aan het samenzijn in onze kerk, aan die dankbare momenten waarop er zo maar vonken overspringen. Vreugde beleef ik aan het feit dat velen deze parochie dragen door hun inzet en hun trouw, van kinderen tot bejaarden. Vreugde ook aan mensen bij wie ik geloof zuiverder zie worden, na een soms pijnlijk maar noodzakelijk proces van schijnbare neergang.

Verdriet beleef ik vooral aan tranen die er eigenlijk niet hoeven te zijn: aan breuken in families, in huisgezinnen, tussen andere parochianen. Ik zie steeds weer hoe broos dit leven is, hoe kort de tijd van het (nog) samenzijn, hoe er nog kans is om iets goed te maken. En toch blijft de breuk. Onwil? Ik geloof het niet. Veel meer is het onvermogen om met een meningsverschil of misverstand of lichtgeraaktheid om te gaan. Onvermogen om de normale spanningen van onze menselijke relaties goed te hanteren.

Falen van mijn kant, een verkeerd inschatten van situaties en daardoor stukken maken. Sorry! Ik wil er aan werken.

Hoop die sterker is geworden. ja, dank zij het vele goede dat ik tegenkom in zo'n dorp. Hoop omdat er steeds weer nieuwe aanzetten zijn waaruit iets moois aan het groeien is. Hoop omdat ik lemand bezig zie – soms opvallend – Die groter is dan al onze angsten en al ons falen. Die ons naar zich toetrekt tot dat Hij ons ooit geheel zal vinden.

W. van Midden (24 augustus 1991)

GEPRAAT (1)

Wij hebben een paar zaterdagmorgens samen gepraat. Wij: dat is de Werkgroep Parochieochtenden. Misschien herinnert u zich ons nog: wij hebben tot nu toe parochieavonden en parochieochtenden georganiseerd. Vorig jaar hebben wij de bezinningsdag in Huissen mogen beleven met zo'n dertigtal parochianen. Daarom waren wij dit jaar weer bij elkaar. Wij begonnen met samen eens rond te kijken: wat hebben wij nu te doen voor de parochie?

En al rondkijkend kwamen wij zoveel op het spoor... Wij hebben dat zo goed mogelijk op een rijtje gezet. En dat willen wij eerst eens met u delen. Niet alles tegelijk, maar iedere week een stukje ervan in het Parochieblad. In 5 á 6 afleveringen.

Daarna zullen wij u voorleggen hoe wij dachten verder te gaan, rekening houdend met uw eventuele opmerkingen.

Het eerste dat wij zien is dat een aantal mensen het als gelovige niet meer weet. Mensen die vragen niet uit de weg gaan, die eerlijk willen zijn tegenover zichzelf, maar als gelovige dakloos zijn geworden.

Wij ontmoeten anderen die nog wel zo'n beetje meelopen in de parochie, maar zich afvragen waarom eigenlijk.

Bovendien zien wij ook dat er gedurende een bepaalde tijd steeds minder mensen meededen in onze wekelijkse vieringen. Wij hebben ook heel wat goede mensen zien afhaken. Eerst kwamen ze wekelijks, toen zo nu en dan, tenslotte niet of bijna niet meer. Hoe komt dat, vragen wij ons af? Want het is ons wel een zorg. Het doet ons pijn: je mist mensen. Soms kan het ons echt even moedeloos maken. Maar dat is een bekoring die we allemaal zullen kennen en waaraan je als gelovige nooit hoeft te bezwijken.

Natuurlijk zijn we heel gelukkig met de trouwe inzet en echt grote belangeloosheid van velen... Er gebeuren prachtige dingen, geestelijk en materieel. Je houdt het haast niet voor mogelijk.

Maar wij stelden ons de vraag: wat hebben wij te doen voor de parochie?

En vanuit die vraagstelling ontdekten wij dingen waarover wij u in deze serie artikeltjes wilden vertellen.

Volgende week komt het tweede artikeltje.

Werkgroep Parochieochtenden (7 september 1991, waarschijnlijk geschreven door W.v.M.)

Het Tweede (2)

wat ons als Werkgroep Parochieochtenden opvalt, is het volgende.

Er zijn goede, respectabele mensen om ons heen die evenwel nooit in de kerk komen. Mensen die goed leven, veel voor anderen overhebben, maar toch nooit gebruik maken van de 'sacramenten'.

Er zijn ook overtuigd gelovigen buiten de kerken. Soms kun je met een niet-kerkelijke medemens veel openlijker over God praten dan met kerkelijke mensen. Hoe komt dat?

Denken die kerkelijke mensen soms dat ze alles al weten? Zijn ze eigenlijk onbereikbaar geworden omdat ze geen vragen meer hebben? Omdat ze onbewust denken dat er geen 'nieuws' meer is en dus niet meer in ontwikkeling zijn? Is het met hen zoals met een blinde die denkt dat hij ziet? Als met een dode die doet alsof hij leeft...?

De wereld schreeuwt om geestelijk leven, om God en mystiek, om spiritualiteit. Waarom slaagt de kerk er niet in om deze hongerigen brood te geven? Waarom vinden zij geen antwoord bij een kerk die toch tweeduizend jaar ervaring heeft in geestelijk leven? Zoveel mensen verkeren in geestelijke nood, terwijl de kerken lijden onder gebrek aan belangstelling. Hoe komt dat?

Is het kerkelijk spreken over God en verlossing geworden tot vaste formules, tot voorgedrukte antwoorden, tot prefab-modellen? Lijden kerken aan een soort vroom ongeloof waaraan elke gloed ontbreekt, waarin mensen geen warmte vinden, waaruit geen enkele vonk overspringt?

(Dit is het tweede artikel in deze serie, het eerste verscheen op 7 sept., als inleiding op een actie eind oktober).

Werkgroep Parochieochtenden (14 september 1991, waarschijnlijk geschreven door W.v.M.)

Het Derde (3)

wat ons als Werkgroep Parochieochtenden opvalt: het blijkt dat wij mensen technisch tot heel veel in staat zijn, tot verbazend veel. Als mensen vroeger ergens mee zaten, gingen ze op bedevaart. Of ze baden om een oplossing. (Blijf bedevaarten! Blijf bidden!). Nu gaan ze naar een dokter, naar een psychiater. Of ze doen een beroep op een of andere instantie. Of ze zetten de regeninstallatie aan.

Lijkt het dan dat daardoor God niet 'nodig' is? Is God alleen de god-van-hulp-in-de-nood? Als je God niet anders hebt leren kennen dan als hulp in-de-nood, als een god-op-afroep met een deeltijdbaan. Als een god die je pas opzoekt zodra je krachten tekort schieten...

Dan, ja dan voel je het als kinderachtig, als onvolwassen en belachelijk om daarop een beroep te doen. Dan ligt het ook voor de hand dat ouders hun kinderen niet meer leren 'bidden'. Ze weten er eigenlijk zelf ook geen raad meer mee, ze weten zelf ook niet meer wat bidden eigenlijk is.

Is dat godsbeeld ook een verklaring voor het feit dat mensen zich openlijk schamen over hun geloof te spreken?

Zo'n geloof kun je ook niet serieus nemen.

Het is een karikatuur van geloof.

Het werkt zelfs als een belemmering om te kunnen ontdekken wat geloof in werkelijkheid is...

(Dit is het 3de artikel in deze serie, de andere verschenen op 7 en 14 september. Er verschijnen er nog twee. Dit alles als inleiding op een belangrijke activiteit eind oktober).
Werkgroep Parochieochtenden (21 september 1991, waarschijnlijk geschreven door W.v.M.)

Rondkijkend....(4)

ontdekten wij als vierde factor dat het woord 'KERK' voor een aantal mensen een negatieve klank heeft gekregen. Het doet hen denken aan saaiheid en verveling. Bij anderen roept het iets op van onvrijheid, bevoogding, zelfs van onderdrukking. Zij ervaren een kerk die bang is voor mensen die zelf denken. Voor nog anderen is het alleen een instituut, sterk hiërarchisch, met veel baasjes, bazen en een grote baas. Iets middeleeuws.

Nog weer anderen kennen de geschiedenis van die kerk, ook de donkere bladzijden uit die geschiedenis. Ook haar fouten en eigengereidheid. Terwijl ze toch oprecht van die kerk houden, omdat...

Ja, waarom houd je van iemand? Houd je zo oprecht van iemand dat je met andere ogen kunt kijken...? Wij denken dat het zoiets is als Wie mij kent, houdt van mij. En wie mij niet kent, echt kent...

Er zijn mensen die weten dat ze die kerk niet kunnen missen. Omwille van henzelf niet en omwille van hun kinderen niet.

(Dit is het 4de artikel in deze serie, de andere verschenen in de voorgaande weken. De serie is bedoeld als voorbereiding van een activiteit die wij voor eind oktober gepland hebben.)
Werkgroep Parochieochtenden (21 september 1991, waarschijnlijk geschreven door W.v.M.)

Gehoord!

Als onze kinderen de kerk niet meer vinden, kunnen ze God nog wel vinden... Niet de kerk is het doel. Het gaat er alleen om dat ze bij God uitkomen. En op de een of andere manier zal de vrucht daarvan zijn dat mensen ook bij elkaar uitkomen. En als dat echt gebeurt, vanuit het hart, noemen wij dat 'Kerk'.

Onze wegen naar God zijn maar 'onze' wegen. God heeft zijn eigen wegen om Zijn mensen te bereiken. En we moeten er in alle eerlijkheid voor waken dat onze wegen ook de Zijne zijn. We hoeven er dus niet van te schrikken als het zagezegd niet lukt...

Maar als je door God getroffen bent verberg het dan niet. Als je iets van Hem gevonden hebt, verstop het dan niet voor ons. Als je Hem eens ontmoet hebt, wees dan bereid dat met ons te delen.

Eind oktober starten wij een activiteit die wordt voorbereid door de 'Extra's' (van de Werkgroep Parochieochtenden) op de voorpagina van ons Parochieblad. Probeer het te volgen. En als het even kan, doe mee met de activiteit waarover wij binnenkort meer laten horen.

W.v.M. (28 september 1991)

Tenslotte (5)

wat ons als Werkgroep Parochieochtenden ook opvalt, is het volgende.

Hoe is het mogelijk dat een mens als Hitler zich tot op het laatste toe beriep op de 'Voorzienigheid'?

Hoe is het te verklaren dat een man als Seys Inquart, als oorlogsmisdadiger ter dood veroordeeld, er op stond dat zijn dochter kerkelijk trouwde? En tevoren zelf lid was van een kerkbestuur?

En nu nog zijn er verhalen over mensen die anderen het leven zuur maken, terwijl zij toch regelmatig naar de kerk gaan.

Zulke feiten schokken je geloof. Hoe kan dat nou samengaan? Je vraagt je dan af: wat is dat voor een kerk, wat is dat voor een geloof dat leden ervan menen zo'n dubbel leven te kunnen leiden?

Er zijn mensen die hier boven uit zijn gegroeid. Juist door hun confrontatie met 'huichelarij' en andere ergernissen heen zijn zij tot persoonlijk geloof gekomen. Zij zijn eigenlijk bezig de kern te ontdekken. Ze hebben alle franje doorzien en toen pas oog gekregen voor het eigenlijke. Door veel strijd heen zijn zij als gelovige volwassenen aan het worden.

Men zegt dan ook dat geloofsafval eigenlijk niet bestaat. Iemand die zogenaamd van zijn/haar geloof is afgefallen was in werkelijkheid nog niet tot echt geloof gekomen.

In dit artikel, samen met de vier voorgaande, kunnen wij als Werkgroep de inhoud van onze gesprekken zo ongeveer samenvatten. Toen stonden we voor de vraag: wat kunnen wij als Werkgroep hiermee doen?

Wij hebben een voorstel. Op een apart blad willen wij dat vandaag aan u voorleggen. Zie daarvoor verder.

Voorstel:

In de parochie een gespreksronde houden met iedereen die zich aangesproken voelt, met iedereen die dit ter harte gaat.

Aan de hand van vragen die u hieronder aantreft.

Dat gesprek houden wij bij een van ons thuis of op de pastorie.

Daarna proberen wij het resultaat van die gesprekken te ordenen, onze conclusies daar uit te trekken, u daarvan op de hoogte te brengen.

Ook willen wij aangeven hoe wij eventueel een tweede stap zouden kunnen zetten.

Tekst van de vragen voor de gespreksronde.

1. Wat beweegt u om bezig te zijn met 'geloof'? Stelt u er prijs op christen genoemd te worden, waarom?
2. Wat zijn volgens u de redenen dat mensen 'afhaken'?
3. Vind u het belangrijk om over te dragen wat u 'gezien en gehoord' hebt bij de beleving van uw geloof? Zo ja, wat daarvan en waarom? Wat zou u willen overbrengen, aan wie en op welke manier?

4. Wat ervaart u als belemmering voor de overdracht van de boodschap? Wat ziet u als goede mogelijkheden daartoe? Zijn er kansen om de belemmeringen te doorbreken en de mogelijkheden beter te benutten?
5. Hebt u een beeld of droom van een kerk in de toekomst en hoe ziet die er uit? Ziet u tekenen van een vernieuwing en zo ja, waarin?

Voelt u zich op een of andere manier aangesproken? Zegt u: wat ik heb meegekregen aan geestelijke waarden of wat ik daarvan vermoed, is mij zo kostbaar dat ik er mee verder wil? Dat ik het ook met anderen wil delen?
Geeft u dan op door onderstaande strook in te vullen. En u zult van ons horen.

Werkgroep Parochieochtenden (5 oktober 1991, waarschijnlijk geschreven door W.v.M.)

Is er al iemand van ons bij u aan de deur geweest? (6)
Wij zouden immers komen horen of u meedoet met onze gespreksronde. Mocht u onverhoopt niemand treffen bel dan even de pastorie (van 9-12 uur, behalve maandag) (Met de hand geschreven; daaronder een getypte tekst).

Zeereerwaarde....

Zo'n titel krijg je als je pastoor wordt. Weleerwaarde als kapelaan wordt of alleen maar Eerwaarde als je...

Wel eens over nagedacht? Waarom ben je ineens eer waard, soms zelfs zeer veel eer?

Als er dan toch eer te verdelen valt, waarom dan niet aan die huismoeder die iedere dag maar weer 'gewoon' zorgt en sjouwt voor haar gezin?

En aan die vader die zijn werk doet en daarna oor en hart heeft voor zijn gezin. nog familieproblemen heeft te regelen en ook nog tijd heeft voor anderen?

En dat gezin waar de man thuis kwam te zitten, de vrouw uit haar gewone doen is, daar tussen door de kinderen... , levend onder abnormaal hoge eisen en het toch samen uithouden?

Wie is dan eer waardig?

Ik ben benieuwd hoe het straks gaat als we samen aan de hemelpoort staan. Wat voor titels daar uitgedeeld worden... Daar zijn geen titels meer. Daar geldt alleen de liefde.

Zo zal ook Jezus wel nooit een brief hebben gekregen: 'Aan de zeereerwaarde Heer Jezus van Nazareth...' Bij Hem gold toen al alleen de liefde.

W.v.M. (12 oktober 1991)

Wat het meest opviel....

Vorige week hebben wij in de parochie enkele gespreksavonden gehouden. Zo'n veertig parochianen hadden zich daarvoor opgegeven. Zij waren bereid naar elkaar te luisteren wat geloof voor je betekent. En elkaar ook te vertellen wat geloof voor je betekent. Het bleek dat mensen er behoefte aan hadden zo

iets van elkaar te horen.

Wat het meest opviel, wat hen het meest bezighield: de geloofsopvoeding van hun grotere kinderen.

Daarover ben ik gaan nadenken. En dan komen twee punten naar voren: wat we niet én wat we wel moeten doen.

Wat we niet moeten doen: schuldgevoelens toelaten. Niet denken als ouder dat het jouw 'schuld' is als je kinderen niet meer meedoen. Als je daaraan begint, kom je niets verder. Integendeel: het haalt je omlaag. En vanuit die schuldgevoelens ga je verkeerd reageren op je kinderen.

Wat we wel moeten doen? Beseffen dat geloof geen deeltijd-gebeuren kan zijn. Je kunt er niet even tijd aan besteden en daarna overgaan tot de orde van de dag. Het kan niet een stukje van je leven beslaan. Ook niet een groot stuk. Wie dat dacht weet nog niet wat geloof is.

Zoals liefde in je beste dagen heel je leven doortrekt. Zo wil ook geloof je bestaan kleuren, doortrekken, dragen... Geloof is immers een relatie met een Levende... met de Levende. Onze kinderen zien wat geloof voor ons betekent. Hoe wij met geloof bezig zijn. En als ze dat mogen zien, écht mogen zien (en eventueel horen), hebben wij het hoogste gedaan wat we kunnen doen.

W.v.M. (2 november 1991)

Nog een laat telefoontje....

Goede bekenden. Ze moesten alleen maar even vertellen hoe hun avond geweest was, hun cursusavond. Mijn hoofd was nog ergens anders, maar ik keek op van wat ik te horen kreeg.

Ze hadden een lied besproken dat hen diep geraakt had. Ik kende het niet.

Het heette: 'Liefde schooiert langs de wegen...' Ze zag het voor zich, zei ze. Ze zag de Liefde aan een lantaarntje op zoek langs de wegen.

Ongewoon beeld voor God: God schooierend om liefde, om wederliefde. Zeer ongewoon.

Want veel mensen hebben een andere voorstelling van God, zelfs een voorstelling waarmee ze nu zijn vastgelopen.

Neen, dan dit beeld, dit 'schooieren'...

Is dat Góds advent, God wachtend op wederliefde van wezens die ook tot liefde in staat zijn?

Door de vele nevels van deze tijd, door de nevels van je eigen leven doemt iets op, iets, iemand..., zonder gezicht, zonder gestalte... Of toch: met het gezicht van een kind...?

Advent: tijd om je laten vinden.

Om daarna in staat te zijn tot antwoorden.

W.v.M. (7 december 1991)

Mijn zoveelste Kerstfeest.

Weer anders dan tevoren.

Eerst warme huiselijke kerstfeesten,
toen goede maar harde oorlogskerstfeesten,
daarna klooster- en parochiekerstfeesten met hun eigen geur en kleur.

Ook ons dorp heeft in de ongeveer duizend jaar van zijn bestaan al bijna even veel kerstfeesten gevierd. Zou Weurt anders geweest zijn als het geen Kerstmis had gekend?

Ons dorp is lang niet 'heilig' (ik ook niet).

Hier gebeuren in het klein dezelfde dingen als in de grote wereld.

Hier is ook te veel verdriet dat er niet hoeft te zijn.

Hier ook maken familieleden en burens onderling meer stuk dan nodig is.

Het zou me alles bij elkaar moedeloos kunnen maken.

Maar Diegene Die het ook weet, Die het altijd al geweten heeft, de Enige, voor Wie wij geen woorden hebben, Die is er zo door geraakt dat Hij – ongelooflijk, niet te geloven – in ons mensenbestaan is ingegaan om ons op te richten, om ons tot onze ware grootheid te brengen.

.... Neen, je hoeft mensen nooit op te geven.

Je hoeft ook jezelf nooit op te geven.

Daarom

voor ieder van u

voor elke mens van goede wil wie u ook bent...

een Zalig Kerstfeest.

*Liefde schooierend
langs de wegen...*

*Hier kwam ik klaar
to maar tegen.*

Zalig Kerstfeest en een goed Nieuwjaar

W.v.M. (Kerstmis 1991)